

ILDSTØTTEN

eller

ISRAEL I TRÆLDOM.

Af Pastor I. M. Ingraham.

Det var netop paa den Tid, da Deres Faders Befaling om at dræbe alle Drengbørn af denne syriske Race var i fuldt Kraft. De overlagde, hvad der skulde gøres med det, da dets klagende Skrig rørte Deres Hjerter, og De sagde til de to Piger: „Det skal alligevel være mit Barn. Lad os bevare Hemmeligheden! Jeg vil opdrage det som min Søn. Dets Forældre tror, at det er druknet, thi de kunde ikke haabe at frelse det ved at betro det til denne skrøbelige Baad, og det vil aldrig erfare sin Oprindelse.“

„Dette Barn, o Dronning, er Remeses! Herpaa har jeg fuldgyltige Beviser. De to Kvinder siger, at De beordrede Bademesteren til at opbevare den lille Kurv. Som Bevis paa Fortællingens Sandhed skisisterer Kurven endnu, og jeg har selv set den.“

Det er unødigt for mig at tilføje mer. Jeg har skrevet nok for at vise, hvilken Magt jeg har over Dem og denne Remeses-Moses. Selve hans Navn tilkendegiver: „Den af Vandet optagne“, og blev givet ham af Dem, som om Guderne vilde bruge Dem til Bevis mod Dem selv.

Nuvel, o Dronning, som tilsigter at sætte en lav Hebræer paa Ægyptens Trone, jeg, Møris, skriver dette Brev for at advare Dem om at opgive Deres Hensigt. Hvis De ikke gør dette og offentlig adopterer mig som Deres Søn og overgiver mig de to Kroner, vil jeg over hele Ægypten kundgøre Deres Skændsel og den sande Historie om denne Remeses. Jeg kunde have undskyldt Dem, hvis han havde været Søn af en af Deres Damer, som Rygtet har sagt; men en Hebræer! Han fortjener Døden, og De fortjener at miste Kronen! Men jeg vil gaa paa Forlig med Deres Majestæt: Dersom De vil sammenkalde et Raad af Deres Præsteskab og adoptere mig som Deres Søn, saa at jeg bliver Deres Arving, og De vil frasige Dem Tronen til Fordel for mig, da vil jeg skjule min Hemmelighed for Ægypterne, og mere endnu, jeg vil gøre Remeses til Hersker over Goshen og alt sit Folk under mit Overherredømme. Er dette ikke et liberalt Tilbud?

Dersom De afslaar mine Betingelser, vil jeg gaa til Nedre Ægypten med min Flaade, erklære Tronen for ledig, Remeses for en Slave og bemægtige mig Scepteret! Naar da Deres Yndling er i min Magt, skal han dø en vanærende Død, og De skal blive Fange for Livstid i Bubastis-Kastellet.

Jeg sender en special Kurer — min Staldmester, hvis Søster var Deres Ledsagerske, da De fandt Remeses. Med mindre jeg faar et bekræftende Svar, efter hvilket min Kurer vil vente seks Timer, skal De snart høre mig banke paa Rhoda-Paladsets Port med Skaftet af mit Spyd!

Møris,

Dronning Amenses Nevø og Arving!

Da jeg havde gemt dette Brev, kære Moder, holdt jeg det sammenrullet i mine Hænder nogle Øjeblikke, aldeles slaaet af Forbavselse over Indholdet. Mine Øjne fæstede sig omsider paa Dronningens Ansigt. Det var ubevægeligt, som var det af Jern, og hvidt som Alabast; men hendes Blik var rettet ufravendt paa mig.

„Deres Majestæt,“ sagde jeg næsten uden at vide, hvad jeg skulde sige, „hvilken skammelig Opdigtelse —“

Hun afbrød mig med at spørge: „Hvad mener De, Sesostris? Hvis det er en Fabel, er den da ikke i en saadan Mands Hænder lige saa farlig som Sandheden? Tør jeg lade ham udbrede en saadan Fortælling over hele Ægypten? Kan jeg lade den komme Remeses for Øre?“

„Hvorfor ikke, Dronning?“ spurgte jeg. „Hvis den er falsk, da kan den bevises at være det, og min Ven Remeses er for stor og vis til at bryde sig om den. Er det denne kunstigt lavede Historie, der har gjort Dem saa uheldig, og er det af den Grund, at De vil frasige Dem Tronen til Fordel for Remeses?“

„Er det ikke en tilstrækkelig Grund?“

„Nej, vise og dydige Dronning!“ svarede jeg, harmfuld mod Møris og fuld af Medlidenhed med hendes Kvindefrygt. „Mit Raad til Dem er at lade haant om denne Vieekonges Ondskab og Slethed, underrette Remeses om disse Breves Eksistens, lade ham læse dem, samle Deres Arme og møde ham med Deres hele Magt i aaben Krig. En Række Galejer sænket tværs over Nilen vil standse hans Flaade, og hvis han lander, vil Deres Krigere med Remeses i Spidsen drive ham tilbage til hans hundredportede By, men —“

Atter afbrød Dronningen mig: „Nej, nej, jeg kan ikke fortælle Remeses det! Han maa aldrig faa noget at vide om disse Breve!“ indeholder?“ spurgte jeg.

„Har Remeses nogen Mistanke om, hvad de —“

„Nej. Han kender ingen anden Moder. Hvis han hører denne Historie, vil han vedblive at anstille Undersøgelser for at kunne bevise Møris, at det hele er en Usandhed.“

„Og dette bør han ogsaa gøre,“ sagde jeg bestemt.

„Prins Sesostris, tror De, at han kunde bevise denne Paastands Falskhed?“ spurgte hun i en underlig, hemmelighedsfuld Tone.

„Utvivlsomt,“ sagde jeg, til Trods for, at der i min Sjæl opdagede en pinlig Erindring om den store Lighed, som fandtes mellem Remeses og adskillige Medlemmer af Hebræerstammen. Men

jeg forjog denne Erindring, idet jeg ansaa det for mere rimeligt, at Ægypter og Hebræere kunde ligne hverandre, end at Remeses skulde være et Hebræerbarn, adopteret af Faraos Datter.

Dronningen kom tæt hen til mig og sagde med en dyb, uhyggelig Hvisken, efter at hun først med forvildede Blikke havde set sig rundt, om ingen lyttede:

„Han kan ikke bevise, at Paastanden er falsk!“

„De mener, min Dronning, at skønt Remeses ikke kan bevise, at den er falsk, saa er den ikke desto mindre falsk alligevel.“

„Nej, den kan ikke bevises at være falsk, fordi den er sand!“ svarede hun med en Stemme, som kom den fra en Grav.

„Sand!“ gentog jeg med Rædsel.

„Sand min Prins! Det er umuligt for mig at forstille mig længere. Jeg lovede at have Tillid til Dem; men jeg har lige til det sidste tilbageholdt den hele Sandhed. Nu kan jeg ikke længere udholde det.“ Hun greb mig ved Armen for at holde sig oprejst.

„Er da ikke Remeses Deres Søn?“ raabte jeg.

„Nej.“

„Er han en Hebræer?“

„Ja.“

„Saa er Møris Brev helt og holdent sandt!“

„Med Hensyn til den Omstændighed, at Remeses er en Hebræer? — Ja!“

Disse Spørgsmaal og Svar var fulgt paa hinnanden saa hurtigt som Tanken. O, kære Moder, det er umuligt at beskrive den Smerte, jeg følte over denne Efterretning! Jeg sank ned paa Fodstykket af en Statue tæt ved, bedækkede mit Ansigt med begge Hænder og brast i Taarer. Dronningen talte ikke, men lod mit Anfald af Sorg udtømme sine Kræfter. Omsider løftede jeg Hovedet. Jeg følte for hende, følte for den uheldige Remeses, der var uvidende om denne Ulykke og endnu beskæftiget med Nattevagter og Ceremonier, hvis Opfyldelse skulde sikre ham Tronen. Jeg kunde nu forstaa alt, hvad der havde været uforståeligt i Dronningens Opførsel, tyde hendes mystiske Udtalelser og se Grunden til alle hendes Handlinger. Jeg forundrede mig ikke længere over, at hun, der elskede Remeses med en Moders Kærlighed, skælvde for Møris og hans Hemmelighed og gav ham alt, hvad han forlangte for Bevarelsen af den. Men da han omsider fordrede hendes Trone som Bestikelse, da var det mere, end hendes Aand kunde bære, og ude af Stand til alene og uden Hjælp at afgøre Sagen og svare ham, søgte hun Raad og Medfølelse hos mig, og aabenbarede lidt efter lidt, som jeg har fortalt, den Hemmelighed, som hun vilde have ofret Livet for at skjule, hvis hun derved kunde have bevaret den for bestandig fra at komme til Remeses' Kundskab.

„Stakkels, ædle, uheldige Remeses!“ raabte jeg.

„Han maa aldrig faa det at vide!“ sagde hun lidenskabelig.

„Det vil blive fortalt ham,“ svarede jeg sørgmodigt. „Dersom De nægter Prins Møris at opfylde hans Forlangende, vil han skrive et Brev ligesom dette og sende det til Remeses. Prinsen, hvis jeg endnu stedse maa kalde ham saaledes, vil som De sagde anstille Undersøgelser. Møris vil henvise ham til Damerne Nilia og Thebia. Han vil saa komme til Dem —“

„Til mig?“ raabte hun gysende.

„Til Dem, Dronning, og spørge Dem, om Prins Møris og disse Kvinder taler Sandhed.“

„Han vilde ikke tro det, han vilde ikke tro det, saa at han kom til mig. Han vilde ikke fornærme mig ved at gøre mig et saadant Spørgsmaal.“

„Han kan blive nødt dertil. Omstændighederne kan tvinge ham saaledes, at han føler Nødvendigheden deraf. Hans Hæderlighed og Æresfølelse er saa stor, at han vilde nægte at bestige Ægyptens Trone, hvis der var Tvivl om hans rette Adkomst dertil.“

„O Prins! Raad mig! Hvad skal jeg gøre?“ raabte hun, idet hun vred sine Hænder og saa bønfuldende og hjælpeløs paa mig.

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal kunne raade Deres Majestæt,“ sagde jeg sørgmodigt, medens mit Hjerte blødte baade for hende og for Remeses, hvilken sidste jeg godt indsaar, omsider maatte faa Sandheden at vide, da han, saasnart Rygtet kom for hans Øre, sikkert nok vilde undersøge det, indtil han havde opklaret alt.

Omsider, efter en lang og pinlig Pause, sagde Dronningen af egen Drift til mig:

„Sesostris, jeg mente intet ondt med, hvad jeg gjorde. Jeg ynkedes over det grædende Barn i dets hjælpeløse Tilstand, og da jeg tog det op, smilede det og vandt aldeles mit Hjerte. De ved, hvor smuk Remeses er som Mand, forestil Dem da, hvor indtagende han maatte være som et tre Maaneders Barn. Jeg var barnløs, min Mand havde været død nogle faa Uger, og dette Barn syntes mig sendt for at danne en ny Genstand for min Kærlighed. At det var et Hebræerbarn, brød jeg mig ikke om. Jeg havde altid været imod min Faders grusomme Befaling og følte det, som om det af frelse et Barn af denne undertrykte og forfulgte Race paa en vis Maade var en Bod for Drabet af de mange, som var gaaet til Grunde som Følge af hans Ordre. Saaledes blev jeg paavirket af et tredobelt Motiv: at frelse et Barn, at adoptere en Søn og udsone en Brøde.“

„Gode og smukke Beveggunde, min Dronning,“ sagde jeg, der med dyb Interesse lyttede til hendes saa ligefremme og rørende Beretning.

„Jeg tror ikke, at jeg gjorde Uret. Jeg sendte efter Tilskyndelse af en af mine Damer, en Hebræerpige, der stod og stirrede paa os i Frastand, efter en hebraisk Amme til Barnet. Hun bragte en, der var smuk og havde et edelt Væsen, og som jeg tog med til Paladset. Efter at have instrueret hende om at holde Sagen hemmelig, lod jeg hende tage Barnet hjem, thi thun levede i en Have ikke langt fra Paladset her paa Øen, hvor hendes Fader var Gartner for Præsterne. Denne hebraiske Ammes Æmhed mod det smukke Barn behagde mig, og efter at jeg offentlig havde anerkendt Barnet, just som Brevet fra Møris fortæller, lod jeg det forblive under hendes Varetagt, til det var tre Aar gammelt, da jeg befalede hende at bringe det til Paladset og lade det blive der; thi omendskønt jeg havde set dagligt, ønskede jeg nu helt at besidde det. Fra den Tid af er det blevet opdraget i mit eget Palads som min Søn og har faaet en Uddannelse, som passer sig for en kongelig Prins og Arving til Tronen. For al Omhu og Kærlighed har Remeses betalt mig med den dybeste Hengivenhed og den største Kærlighed. I Begyndelsen, da jeg saa, hvorledes han hang ved sin hebraiske Amme, blev jeg skinsyg og forbød hende at besøge ham, for at jeg kunde blive den eneste Genstand for hans Hengivenhed. Han glemte hende snart, og fra sit fjerde Aar har han ikke kendt anden Kærlighed end min. Da han blev voksen, lod jeg ham undervise i Krigsvidenskaben og gjorde ham til General over Pyramide-Armeen. Af de største Filosofer og Vismænd har han lært Geometri, Astrologi, Arkitektur, Fysik, Mythologi og Kundskab i alle andre Videnskaber. Jeg har ikke sparet noget for at lade ham oplære i al ægyptisk Lærdom. Men med sin Visdom og sine omfattende Kundskaber er han saa lærvillig og mild som et Barn; altid lydlig mod min Vilje, smelter den Stemme, der har befaleet i Slagets Larm, til den dybeste Æmhed i min Nærvarelse. Ak, Prins, aldrig har nogen Moder elsket en Søn saaledes, som jeg elsker ham!“

„Jeg beklager Dem, Dronning, af hele mit Hjerte,“ sagde jeg med Varme.

„O, hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg svare Møris?“

„Jeg drister mig ikke til at raade Dem i denne Sag,“ sagde jeg forvirret over denne Appel.

„Saa vil jeg handle. Hans Kurer skal ikke vende tilbage uden Svar. Jeg vil trods ham!“

En ny Aand syntes pludselig at bemægtige sig hende. Hun klappede i Hænderne.

En Page traadte ind.

„Befal Kurieren fra Theba at træde ind. Hans Svar er færdigt.“

Staldmesteren traadte stolt ind med Utaalmodighed i sine Miner.

„Gaa tilbage til din Herre og sig ham, at endnu er Amense Dronning i Ægypten og bærer sine Forfædres dobbelte Krone. Sig ham, at hun vil forsvare den, at hun trods ham og nærer ingen Frygt for ham.“

Kurieren saa overrasket ud, bukkede let og gik.

Ikke saa snart havde Fløjddøren lukket sig efter ham før hun sagde:

„Nu er det gjort! Pilen er fløjet fra Buen. Der er nu intet andet for end at trods ham og haabe, at Guderne vil hjælpe os. Remeses vil være kronet som Konge, for Møris kan faa mit Bud og sendt et nyt Brev til ham. Der er kun fem Dage til, at de fyrretyve er omme. Tre Dage derefter foregaa Kroningen. Det bliver otte. Det vil medtage tolv eller flere Dage for et Bud at komme frem og tilbage mellem dette Sted og Møris Lejr. Fire Dage har vi altsaa Forspring. Det er Tid nok til at grundfæste eller ødelægge et Herredømme. Sesostris, denne stolte Prins, denne Tyfons Udsending skal endnu komme til kort!“

Idet Dronningen sagde dette, ophidset af Kærlighed til Remeses blandet med Fortvivlelse over Møris' Fordringer, rakte hun mig Haanden og bød mig Godnat — thi det var nu maaneklar Aften, saa længe havde vi talt — og bad mig komme næste Morgen og spise Frokost med sig.

Her i mit stille Værelse har jeg, kære Moder, nedskrevet en Beretning om den interessante Samtale. Jeg vil dog holde Brevet tilbage og ikke sende dig det, før Hemmeligheden er bleven aabenbaret.

Hvor underligt at tænke sig, at Remeses er en Hebræer! Og han aner det ikke selv! Vil han nogensinde erfare det? Og hvis han gjorde det? — Men det er unyttigt at spekulere paa Følgerne. Jeg beder om, at han maa blive kronet, for Møris kan gøre ham noget; for hvad enten han er Efterkommer af den ene eller den anden, saa er han Ægyptens Trone værdig og vil svinge dets Scepter med en Visdom og Retfærdighed langt større end nogen af de stolte Faraoners. Dronningens Kærlighed til ham er meget naturlig. Jeg føler dyb Medlidenhed med hende. Men Møris' Opførsel er ogsaa naturlig. Hvad mon han nu vil gøre?

Levvel, dyrebare Moder.

Din hengivne
Sesostris

24. Kapitel.

Remeses' Palads i Byen On.

Kæreste Moder!

Jeg begynder dette Brev ligesom et, jeg skrev for et Par Dage siden, i den Tro, at Omstændighederne snart vil gøre det Hemmelighedens Segl, der nu er paatrykt det, overflødig; jeg maadig beholde det i det mindste foreløbigt, og muligvis kommer jeg til at tilintetgøre det. Men jeg har uvilkaarlig en Følelse af, at du engang vil komme til at læse det.

Var de Scener og Begivenheder, som jeg beskrev i det foregaaende Brev, af en mærkelig Natur, da maa du vente i dette Brev at faa at læse om endnu mere paafaldende Begivenheder. Det er med stor Anstrængelse, at jeg kan berolige mit Blod og undervinge min Bevægelse tilstrækkeligt til at fortælle det, som jeg ønsker at meddele dig.

Morgenen efter min Samtale med Dronningen, rejste jeg mig tidligt fra en søvnløs Hvile; thi det, der var foregaaet Aftenen forud, havde holdt mig vaagen hele Natten. Mine Tanker var ikke af den behageligste Natur; jeg sørgede over den Skæbne, der truede Remeses, min ædle, vise Ven og Raadgiver, en sand Fyrste, om ikke ved Fødselen, saa ved det Stempel, som Guderne selv havde paatrykt ham. Da jeg ikke som Ægypterne betragtede Hebræerne med Foragt, men kun i dem saa en uheldig Nation, Efterkommere af de tre patriarkalske Fyrster af Palæstina, bragte Opdagelsen af Remeses' Herkomst mig ikke til at agte ham ringere. For mig var han lige dyrebar, og stod lige højt. Det var ikke „Fyrsten“, jeg havde elsket, men „Mennesket“, og dette var jo fremdeles uforandret. Jeg kastede mit Hoved frem og tilbage paa Puden af Bekymring for ham; thi jeg vidste, at skulde denne Hemmelighed komme ham for Øre og blive stadfæstet for ham, da vilde hans Hjerte knuses og hans Sjæl blive yderlig bedrøvet; thi, opdraget som en ægyptisk Prins, nærer han naturligvis den samme Foragt (kun mildnet af hans nalige Godhed), som enhver Ægypter oplæres til at nære imod Hebræerne. Hvor forfærdet og skamfuld maa han da ikke blive ved selv at skulle tilhøre denne Stamme!

Saaledes var mine Tanker, da omsider Morgenen brød frem, og jeg rejste mig, gik i Bad og beredte mig paa at efterkomme Dronningens Indbydelse til at spise Frokost sammen med hende. Da jeg imidlertid antog, at hun havde tilbragt en urolig Nat og saaledes ikke vilde staa tidlig op, satte jeg mig til at læse i nogle af de Papyruller, som laa paa mit Bord, da Døren pludselig aabnedes, og Remeses stod for mig! Jeg sprang op med et Udbrud af glad Forbavselse, men da jeg saa, at hans Ansigt var aldeles blegt og ligesom fortrukket af Smerte blev jeg forskrækket. Jeg nærmede mig for at omfavne ham, som han der stod indenfor Døren, betragtede mig med Tvivl og Uro i Blikket.

„Vil De, Prins af Tyrus, omfavne en Hebræer?“ overraskede han mig ved at spørge med en dyb og skælvende Stemme.

„De ved det alt, min stakkels Ven!“ raabte jeg, idet jeg kastede mig i hans Arme.

I Løbet af nogle Minutter græd vi i hinandens Favne. Omsider tog han Ordet:

„Ja, Sesostris!“ sagde han. „Jeg har hørt det hele! De kender ogsaa Hemmeligheden, sagde min Mo — nej, jeg glemmer jo — jeg vilde have sagt: Dronningen.“ Her overvældede hans Bevægelse ham. Han støttede sit ædle Hoved paa min Skulder og vedblev: „Og dog er hun min Moder! Hun har altid været en Moder for mig. Jeg har ikke kendt nogen anden. Jeg vil, saa længe jeg lever, elske hende højere end alt her paa Jorden. Tilgiv min Sorg, Sesostris, Naturen er mægtig i Sorg og vil altid bane sig Vej. Hjertet flyder undertiden over, naar det er for fuldt, ligesom Nilstrømmen!“

Han blev dog snart roligere, og sagde mørkt: „Nu, da de kender min Historie, kan De da se paa mig som før?“

„Jeg elsker og agter Dem som altid, Fyrste —“

Han afbrød mig: „Nej, kald mig ikke Fyrste, kald mig ved mit Navn; det har jeg i det mindste Ret til! Men jeg er en Slave!“

„Nej, nej, ikke i mine Øjne! De nedstammer fra Konger! Er ikke Fyrsterne Abraham, Isak og den berømte Jakob Deres Forfædre? Jeg er ikke mere en Ægypter end De,“ svarede jeg ham.

„Sandt, sandt! Lad mig ikke forglemme det. Jeg takker Dem, Fyrste, fordi De erindrer mig derom. En Slave i Ægypten kan være en fri Mand i Tyrus.“

„Sikkert er det saa,“ sagde jeg. „Men tillad mig at spørge Remeses, hvorfor De har forladt Templet nu? Og hvorledes fik De Meddelelse om dette Slag, som De bærer lig en Gud?“

„Jeg er rolig nu; men, o Sesostris, der har været en Orkan i min Sjæl. De skal erfare alt. Kom og sid her!“

Jeg satte mig ved Bordet ligeoverfor ham.

Han begyndte da som følger:

„Jeg behøver ikke at beskrive for Dem, min Ven, Naturen af de Skikke og Ceremonier eller de Mysterier, som jeg har været i Berøring med i fem og tredve Dage; det vil være tilstrækkeligt at sige Dem, at under alt vort Flergudris Dække er den Hemmelighed skjult, der kendes af „Himmels Herres Sønner“, nemlig, at der kun er een Gud. Denne Sandhed bevares af Mystikerne, ikke som en Lære, men som et Mysterium, og er saaledes af ingen Værdi hverken for dem selv eller for Verden; det er, som om Solen for stedse var indhyllet i tykke, uigennemtrængelige Skyer. Jeg har kun faaet en taaget Ide derom, men denne Sag vil vi lade hvile, min Ven, og senere maaske genoptage den. Jeg havde tilbragt de bestemte Dage og Nætter ved alle de Altre, som Kongeloven foreskriver, hvorefter jeg sidste Nat blev ført over Nilen af tolv Medlemmer af Mysterierne, de forlod mig ved Indgangen til den brede Vej, der fører op til Sfinksen foran Cheops- og Chephries-Pyramiden. Vi gik tavse sammen, idet jeg havde seks af dem paa hver Side; men da jeg kom forbi Løven, der ligger ligeoverfor Sfinksen, raabte de tolv Førere: „Gid Kongen blive som en Løve i Kraft og Majestæt!“